

Ääretön aava ympärillään

Juha Vainio 1990

Lapsena kauneimmat lauluni
kuulin,
mulle kun tuuli soi saariston.
Unhoittuneen tuon kaiken jo
luulin,
mutta se sielussain sittenkin
on.

**Rinnassain läikähtää
tunne kuin ennen,
kun mä käyn
synnyinseutua päin.**
Muuttuneeni vaikka uskoin
vuosien mennen,
estää en voi kyyneltäin.

**Ääretön aava on
ympärillään,
ymmärrän viimeinkin
sydämässäin:
Kaikki muu turhaa ois,
kunhan olla vain vois
synnyinsaarensa
arvoinen.**

Kallioon juurtunut mänty niin
väärä
miljoonan nähnyt on
tuulispään.

Kymmenten vuotten jälkeen
se jäärä
siirtynyt ei ole senttiäkään.
Sellainen myöskin on ihmisen
muoto, luonteen kun
määrää ankara maa.

Taipuu, muttei taitu kovin
helposti ruoto,
syysmyrsky vaik' tuivertaa.

Ääretön aava on ympärillään,
ymmärrän viimeinkin
sydämässäin:

Kaikki muu turhaa ois,
kunhan olla vain vois
synnyinsaarensa arvoinen.

**Nyt, kuten lapsena, alla mä
tuulen
leijani pilviin näin lennätän.**
Auringonlaskun aikaan taas
kuulen
kappelin kellojen
helkähtävän.
Ennenkuin **pimeä** ehtii, niin
rantaan
palaavat **paatit** kalastajain.
Viimeisenä maininkina
saapua sanaan tahtoisin
aatoksissain.

”Ääretön aava on ympärillään,
ymmärrän viimeinkin
sydämässäin:

**Kaikki muu turhaa ois,
kunhan olla vain vois
synnyinsaarensa arvoinen.”**